

27. navadna nedelja
Pirniče, 8. oktober 2017
»Veseli del rožnega venca«

Dragi bratje in sestre!

Ko sem minulo nedeljo pri pridigi razmišljal o molitvi in o tem, kako molitev osmisлити mladim in otrokom, sem omenil, da je molitev mnogo manj dolgočasna, če se pred molitvijo pogovorimo o tem, s kakšnim namenom in za koga bomo molili.

Pomislimo danes, kašne molitvene namene nam ponuja veseli del rožnega venca.

Skozi rožni venec spremljamo vsa obdobja Jezusovega in Marijinega življenja. In kot vsako življenje se je tudi Jezusov začelo s spočetjem. Samo matere veste s kakšnimi čustvi in občutki je povezano spoznanje, da se je pod vašim srcem zbudilo življenje. Koliko lepega, pa hkrati tudi koliko odgovornosti, morda strahu in skrbi, prinaša to spoznanje. Ob molitvi prve in druge desetke veselega dela rožnega venca lahko molimo za vse bodoče matere, ki so v pričakovanju poroda, da bi se zmogle veseliti novega življenja, ki ga nosijo pod srcem. Da bi razmere, v katerih živijo, omogočale, da bi plod, ki ga nosijo, ohranile da srečnega poroda. Molimo lahko za to, da bi bil vsak otrok v našem kraju, v naši domovini spočet iz ljubezni in bi to čutil že v materinem telesu. Molimo lahko tudi za ljudi, ki bi hoteli postati starši, pa jim tega bodisi narava, bodisi razmere v katerih živijo, ne dopuščajo. In nenazadnje, molimo lahko tudi za pogum vseh tistih bodočih mater, ki jih take ali drugačne stiske silijo v skušnjava, da bi prekinile svojo nosečnost. Naj jih Bog napolnjuje z upanjem in pogumom.

V tretji desетки pomislimo na stisko, sredi katere je luč sveta zagledal Božji Sin. V hlevu, med živalmi. Koliko otrok danes živi v podobnih ali še slabših razmerah. Morda ne pri nas, v Sloveniji. Po svetu pa nedvomno milijoni otrok živijo v človeka nevrednih pogojih. Molimo zanje, da bi jih zlo in nepravilnost tega sveta ne zagrenila in v njih pogasila iskre vere in upanja v boljšo prihodnost. Molimo za vse otroke, ki jim je morda res prizanešeno z materialno revščino, pa jim okolje v katerega so rojeni ne nudi dovolj ljubezni in občutka sprejetosti. Naj začutijo, da jih vsaj Bog brezpogojno ljubi in jim želi dobro. Molimo za vse otroke, ki so se rodili bolni ali prizadeti, naj v nas najdejo dobre in potrpežljive pomočnike, ki jim bodo pomagali na poti skozi življenje.

Ob četrti desетки imamo v mislih trenutke, ko sta Jožef in Marija po določilih postave svojega prvorojenca v templju darovala Bogu. Ob tem molimo za starše, da bi se vedno zavedali, da otroci niso njihova last ampak so Božji. Niso jim bili dani, ker bi si to s čimerkoli zaslužili; povsem lahko bi

bilo tudi drugače. Otroci niso pravica staršev. Dar so in prav je, da Bogu povemo, da se tega zavedamo.

Najzanimiveje pri tem je, da tega, kar darujemo Bogu v resnici ne izgubimo. O tem govori peta desetka. Kar je v templju darovala, je Marija v templju našla. Kar podariš Bogu, vedno ostane tvoje. Podariti Bogu preprosto pomeni, biti se pripravljen odpovedati nečemu, ne biti navezan na to. In ko to zmoremo, nam Bog to povrne. Vsi poznamo zgodbo o Abrahamu in žrtvi, ki jo je Bog zahteval od njega; o daritvi edinorojenca Izaka, s čimer naj bi se Abraham odpovedal edini logični poti, da iz njega nekoč res postane velik narod. Ampak Abraham je bil to pripravljen storiti, kljub temu, da se je to upiralo vsem zahtevam razuma: pripravljen se je bil odpovedati sinu in s tem svoji prihodnosti, če Bog tako pričakuje. In ravno v trenutku, ko je bil pripravljen izvršiti daritev, je Bog sam poslal drugo žrtev, ovna, in s tem Abrahamu vrnil sina in obljubo prihodnosti. Če nekaj podariš Bogu, tega nikoli ne izgubiš. Molimo, da bi tudi mi ne bili navezani ne na dobrine, ne na ljudi. Vse kar smo in kar imamo pripada Bogu zato bodimo pripravljeni to vrniti Bogu, če to od nas pričakuje. In, verjemite, ne bil bi Bog, če bi nam tega, tako ali drugače, ne poplačal. Amen.